

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/3/2021
Identifikačné číslo spisu: 9518100230
Dátum vydania rozhodnutia: 16.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9518100230.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci obžalovaného T. W. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom 16. novembra 2021 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného T. W. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 11. júna 2020, sp. zn. BB-3T/37/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného T. W. sa zamietá.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 11. júna 2020, sp. zn. BB-3T/37/2018, bol obžalovaný T. W. uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 19. mája 2018 v čase o 11.50 hod., v X. na ulici U. č. XX, okres U., pred ubytovňou R., v súvislosti s vykonaním kontroly príslušníkmi Pohotovostnej motorizovanej jednotky Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave npráp. O. I. a nstržm. H. V., ako vodič osobného motorového vozidla zn. Honda Civic, zelenej farby, EČ: S. XXX S., zjavne vykazujúci známky požitia alkoholu, ponúkol úplatok členom hliadky vo forme nešpecifikovanej finančnej hotovosti, a vzápätí vytiahol z pravého vrečka nohavíc finančnú hotovosť v minciach v sume 4,52 eur, a vložil túto hotovosť do ľavého vrečka nohavíc npráp. O. I. za to, aby sa nemusel podrobiť lekárskeму toxikologickému vyšetreniu a aby ho bez udelenia sankcie nechali ďalej pokračovať v jazde.

Za to mu Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 333 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 56 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona peňažný trest vo výške 300,- eur.

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd stanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil trest prepadnutia veci, a to sumy 4,52 eur, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

V odôvodnení tohto rozsudku Špecializovaný trestný súd poukázal na to, že vo veci pôvodne vydal trestný rozkaz, proti ktorému podal obžalovaný odpor, na základe ktorého Špecializovaný trestný súd nariadil hlavné pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie a rozsudkom z 28. januára 2019 obžalovaného podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby. Na podklade odvolania prokurátora najvyšší súd uznesením z 31. marca 2020, sp. zn. 2 To 5/2019, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Najvyšší súd v tomto uznesení konštatoval, že Špecializovaný trestný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pri hodnotení dôkazov ponechal bez povšimnutia, že policajti v predmetnej veci konali na základe pokynu operačného dôstojníka, že obžalovaný ako vodič motorového vozidla má byť pod vplyvom alkoholu, a hoci sa obžalovaný odmietal podrobiť dychovej skúške, z výpovede svedka X. vyplynulo, že obžalovaný s nimi odmietal spolupracovať a taktiež bolo z neho cítiť alkohol, čo nasvedčovalo tomu, že bol opitý. Najvyšší súd ďalej zdôraznil, že ak Špecializovaný trestný súd spochybnil výpovede svedkov - zasahujúcich policajtov O. I., H. V. a T. X. s poukazom na výpoveď svedka J. W., ktorý popísal priebeh služobného zákroku inak, zároveň prehliadol, že tento svedok uviedol, že si pamätá len útržky z uvedeného prípadu. Usvedčujúce výpovede svedkov, u ktorých absentuje akýkoľvek motív krivo obviňovať obžalovaného, pritom plne zodpovedali zvukovým záznamom zo systému REDAT. Naproti tomu pri hodnotení výpovedí obžalovaného poukázal na to, že v prípade zadržania vodičského preukazu by bolo ohrozené jeho živobytie.

Po vrátení veci Špecializovaný trestný súd vykonal nové hlavné pojednávanie, doplnil dokazovanie o rozhodnutia, ktoré podľa jeho názoru majú súvis s pokynom najvyššieho súdu, týkajúce sa starostlivého zváženia toho, či skutok spáchaný obžalovaným napĺňa znaky žalovaného prečinu vrátane jeho závažnosti.

V rámci hodnotenia vykonaných dôkazov Špecializovaný trestný súd uviedol, že vyhodnotením dôkazov mal za preukázané, že obžalovaný jazdil svojím osobným motorovým vozidlom, ako aj to, že jazdil pod vplyvom alkoholu, a v tejto súvislosti, hoci aj po ukončení jazdy, ponúkol úplatok zasahujúcim príslušníkom polície, aby vec riešili iným ako zákonným postupom. Obžalovaný totiž nechcel, aby mu bol zadržaný vodičský preukaz, prinajmenšom na niekoľko mesiacov, pretože aj v súvislosti s výkonom svojho zamestnania potreboval vodičský preukaz, keď zároveň prepravu do miesta trvalého bydliska by vedel vyriešiť použitím hromadného dopravného prostriedku. Obžalovaným odovzdaná suma 4,52 eur, akokoľvek bola nízka, bezprostredne a jednoznačne slúžila na ovplyvnenie príslušníkov polície, aby títo nezisťovali ovplyvnenie obžalovaného alkoholom, aby nebola vykonaná dychová skúška na zistenie alkoholu v dychu, tiež aby nebol vykonaný odber krvi na zistenie alkoholu v krvi obžalovaného a to všetko v konečnom dôsledku malo viesť k tomu, aby obžalovanému nebol zadržaný vodičský preukaz. Jednoznačne teda išlo podľa názoru Špecializovaného trestného súdu o korupčné správanie sa obžalovaného, pričom Špecializovaný trestný súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že vo svojom súhrne výpovede svedkov O. I., H. V., T. X. a J. W. v spojení s obsahom nahrávky zo systému REDAT usvedčovali obžalovaného T. W. z vedenia motorového vozidla pod vplyvom alkoholu. Na druhej strane z vykonaných dôkazov nevyplývala žiadna zásadná skutočnosť svedčiaca v prospech obžalovaného, ktorá by ho vyvinila zo spáchania konania uvedeného v obžalobnom návrhu, prípadne, že by bola spôsobilá na konštatovanie zásadných pochybností o vine obžalovaného vedúcich k jeho oslobodeniu spod obžaloby. Obžalovaný tak svojím konaním podľa Špecializovaného trestného súdu naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, teda inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu sľúbil a poskytol úplatok a taký čin

spáchal voči verejnému činiteľovi. Službukonajúci príslušníci polície, ktorí vykonali zákrok proti obžalovanému bez akýchkoľvek pochybností konali počas určenej služby, dokonca konali podľa pokynov operačného dôstojníka a teda pri zákroku vystupovali ako verejní činitelia v zmysle § 128 ods. 1 Trestného zákona.

Vo vzťahu k výroku o treste Špecializovaný trestný súd poukázal na doterajší riadny život obžalovaného, ktorý síce má jeden záznam v odpise registra trestov, ale ešte z roku 1987, s poznámkou, že sa naňho hľadá, akoby nebol odsúdený. Z tohto dôvodu mu Špecializovaný trestný súd pričítal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, pričom zároveň nezistil existenciu žiadnej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona. S prihliadnutím na priebeh skutku, závažnosť konania obžalovaného, ako aj na odovzdaný úplatok obžalovaným mu Špecializovaný trestný súd uložil peňažný trest, pretože mal za to, že takto určený druh trestu a jeho výmera v dostatočnom rozsahu splní účel v zmysle Trestného zákona, vrátane generálnej prevencie. S poukazom na doterajší bezúhonný život obžalovaného považoval uloženie trestu odňatia slobody, hoci aj podmiennečne odloženého, za neprímerane prísny a bol toho názoru, že pre obžalovaného je oveľa citeľnejší peňažný trest a z tohto dôvodu možno dôvodne očakávať, že uložený peňažný trest naňho bude vplyvať tak, aby v budúcnosti už viedol riadny život a najmä, aby už nevedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu a taktiež aby sa nedopustil ďalšieho korupčného správania sa. Pre prípad, že by obžalovaný chcel uložený peňažný trest úmyselne zmať, Špecializovaný trestný súd mu uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov a taktiež mu uložil aj trest prepadnutia vecí - sumy 4,52 eur, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu.

II.

Odvolyvanie

a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný T. W. prostredníctvom obhajcu Mgr. Slavomíra Trnkócyho elektronickým podaním z 26. júna 2020, a to proti všetkým jeho výrokom, s tým, že odvolanie odôvodní po písomnom vypracovaní predmetného rozsudku.

Na verejnom zasadnutí najvyššieho súdu obhajca obvineného predložil odôvodnenie odvolania, v ktorom uviedol, že prokuratúra v konaní pred súdom prvého stupňa ako aj v odôvodnení odvolania proti pôvodnému oslobodzujúcemu rozsudku nedokázala dať presvedčivý dôkaz ani argument, na základe ktorého by mal byť uznaný za vinného zo spáchania prečinu podplácania. Odvolací súd sa pritom pôvodne vyjadroval k dôkazom, ktoré ani sám nevykonal, čo je v zmysle platného právneho poriadku neprípustné. Prokurátor v odôvodnení odvolania podľa obžalovaného opakovane citoval vyjadrenia svedkov, príslušníkov Policajného zboru, ktorí boli tým, že ho zadržali, od začiatku v pozícii nielen svedka, ale aj „žalobcu“, keďže na základe ich rozhodnutia bol obmedzený na osobnej slobode a na základe ich tvrdení bolo voči nemu vznesené obvinenie zo spáchania trestného činu korupcie.

Tvrdenia svedkov v prípravnom konaní a rovnako aj na hlavnom pojednávaní boli Špecializovaným trestným súdom na základe objektívnych dôvodov vyhodnotené ako nedôveryhodné. Napríklad začatie trestného stíhania bolo odôvodnené kamerovým záznamom systému SOITRON, ktorý nefungoval už viac ako pol roka, tvrdenia o tom, že obžalovaný chce pokračovať ďalej v jazde motorovým vozidlom, napriek skutočnosti, že sa priznal k požitiu jedného piva, sú nepravdivé, keďže jeden zo svedkov spomínaných v odôvodnení odvolania uvádzal, že obžalovaný povedal, že chce pokračovať v ceste do Čadce a druhý uviedol Považskú Bystricu. Nielen, že by v tých mestách nemal čo robiť a dôvod tam cestovať aj bez požitia alkoholického nápoja, ale nebola to podľa obžalovaného vôbec pravda.

Podľa názoru obžalovaného je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v zmysle platného znenia Trestného poriadku a ani v zmysle zásad trestného konania ako súčasť spravodlivého konania pri vykonávaní dôkazov, pričom Špecializovaný trestný súd sa k uvedenému v odôvodnení svojho rozhodnutia ani len nevyjadril.

V konaní, ktoré je založené na výpovediach svedkov, z ktorých vyplynula požiadavka viesť trestné stíhanie, je podľa obžalovaného potrebné vždy skúmať otázku pravdivosti alebo nepravdivosti jeho výpovede a otázku jeho objektívnosti a vierohodnosti. V tomto konaní sa za dôkaz o jeho vine považujú najmä výpovede svedkov, ktorí mali priamy a bezprostredný záujem na jeho uznaní za vinného z trestnej činnosti, keďže sú podľa toho hodnotení, a to tak pre prípadný kariérny rast na pracovisku, ako aj vo vzťahu k finančnému ohodnoteniu. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na skutočnosť, že výpoveď svedka V. zaznamenaná v prípravnom konaní v zápisnici o výsluchu svedka je takmer identická, čo sa týka štylizácie i nadväznosti viet, ako aj ich obsahu, s výpoveďou svedka I.. Je pritom podľa názoru obžalovaného nepodstatné, že svedkovia konali na základe výzvy operačného dôstojníka, ktorý oznámil podozrenie zo spáchania trestného činu vedenia motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky, nie podozrenia z podplácania. V konaní, v ktorom bol obžalovaný zo spáchania trestného činu ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, súd výpovede svedkov vyhodnotil ako nič nepreukazujúce, z čoho podľa neho vyplýva, že nemal dôvod niekoho podplácať a pýtať si od neho telefónne číslo, že mu donesie viac. Viac peňazí ani nemal a tak ich nemohol ani sľúbiť.

V celom konaní tak podľa obvineného nebol produkovaný jediný priamy dokaz, ktorý by podporil tvrdenia obžaloby a na základe ktorého by sa dali vyvrátiť pochybnosti, ktoré obžalovaný do konania vniesol tvrdením, že nikdy žiadny úplatok nedával a ani neponúkal a že práve svedkovia si od neho pýtali finančné prostriedky a informáciu, či má aj viac finančných prostriedkov alebo či ich vie zohnať. V celom konaní sa podľa obžalovaného nepodarilo vyprodukovať jediný dôkaz, ktorý by pochybnosti o pravdivosti tvrdení svedkov na strane obžaloby odstránil. Orgány činné v trestnom konaní podľa jeho názoru nepostupovali v zmysle zásady uvedenej v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, a pochybnosti neodstránil.

Tvrdenie, že obžalovaný chcel svedkom priniesť ďalšie peniaze a pýtal si od nich telefónne číslo, nie je rovnako pravdou a žiadnym spôsobom to v konaní nebolo ani potvrdené. Naopak, práve svedkovia sa obžalovaného pýtali, či má doma viac peňazí. Za správnu a výstižnú považuje obžalovaný úvahu súdu, keď sa pýtal svedka na to, ako mu obžalovaný mohol predmetné finančné prostriedky vo výške 4,52 eur vsunúť do vrečka služobnej rovnošaty, ktoré je uzatvárateľné a či sa nebál možného ohrozenia jeho života a zdravia, pričom svedok nedokázal priamo na položenú otázku odpovedať, len sa vysmieval z fyzického vzhľadu obžalovaného, a to bez akejkoľvek spojitosti s položenou otázkou samosudcu.

Za porušenie princípu prezumpcie nevinoty obžalovaný považuje vyjadrenia prokurátora, ktorý v odôvodnení svojho odvolania argumentuje preukázaním skutku, ktorý sa nikdy nepreukázal a zostal len v rovine tvrdení svedkov I. a V., ktoré spolu s inými nepravdivými tvrdeniami tvorili dôvody obvinenia obžalovaného. V celom prípravnom konaní a ani v konaní na hlavnom pojednávaní nebol podľa obžalovaného produkovaný jediný dôkaz, ktorý by v logickom slede udalostí a hodnotení vykonaných dôkazov oprávňoval prokurátora na to, aby tvrdil, že skutok, z ktorého bol obžalovaný obvinený, bol aj preukázaný.

Na základe uvedeného obžalovaný opakovane uviedol, že žiadny trestný čin nespáchal a aj vyjadril svoje presvedčenie, že v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom neboli produkované také dôkazy, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností mohli vyvolať presvedčenie o jeho trestnej činnosti, z ktorej bol obžalovaný. Z tohto dôvodu odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku zmenil tak, že obžalovaného v celom rozsahu oslobodí spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a

zistil, že odvolanie obžalovaného T. W. nie je dôvodné.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky potrebné a pre rozhodnutie vo veci dôležité dôkazy, pričom tieto správne vyhodnotil. Výroky napadnutého rozsudku v spojení s ich odôvodnením pritom netrpia žiadnou takou vadou konania, ktorá by odôvodňovala zrušenie, resp. zmenu niektorého z výrokov rozsudku.

Napokon, ani samotný obžalovaný neuviedol žiadnu konkrétnu vadu konania, ktorá by zakladala dôvod na postup podľa § 321 Trestného poriadku.

Najvyšší súd preskúmaním spisového materiálu dospel k záveru, že žiadnymi vadami netrpí ani rozhodnutie o vine, vrátane právnej kvalifikácie, ide o prečin podplácania, neboli splnené podmienky pre použitie zmierňujúceho ustanovenia, ktoré by spôsobovalo prekvalifikáciu na priestupok alebo postup podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. Rovnako výrok o treste je v súlade so zákonom, pretože uložený peňažný trest vo výške 300 eur, ako aj náhradný trest odňatia slobody v trvaní tri mesiace sú trestami, ktoré Trestný zákon dovoľuje uložiť za uvedený prečin a zároveň je uložený v zákonnej sadzbe podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, upravenej podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

So zreteľom na toto ustanovenie odvolací súd prihliadol najmä na odvolaciu námietku obžalovaného a vyjadrenie jeho obhajcu v rámci záverečnej reči, týkajúcu sa neprimeraného zásahu najvyššieho súdu do slobody rozhodovania Špecializovaného trestného súdu spočívajúcu v tom, že najvyšší súd v predchádzajúcom rozhodnutí prikázal prehodnotiť prvostupňovému súdu dôkazy bez nariadenia nového dokazovania, pričom to nie je nič iné ako zbavenie sa zodpovednosti rozhodnúť vo veci samej a presúvanie svojho právneho názoru na súd nižšieho stupňa. Podľa názoru odvolateľa potom prvostupňový súd nerozhoduje ako nezávislý a nestranný súd na základe vlastného uváženia a hodnotenia dôkazov.

K tejto námietke odvolací súd uvádza, že predchádzajúcim rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 To 5/2019 z 31. marca 2020, bol zrušený predchádzajúci oslobodzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu, ktorým bol obžalovaný T. W. oslobodený spod obžaloby, tak ako bolo skonštatované v úvode tohto uznesenia. Najvyšší súd rozhodujúci vtedy o odvolaní prokurátora nielen vydal záväzný pokyn pre prvostupňový súd, ktorým ho zaviazal prehodnotiť najmä všetky okolnosti prípadu nanovo, ale poukázal i na dôkazy, ktoré síce už boli vykonané, ale neboli správne vyhodnotené jednotlivo i v ich súhrne s ďalšími vykonanými dôkazmi. Taktiež uviedol, že pokiaľ Špecializovaný trestný súd dospeje k záveru, že skutok sa stal, bude musieť zároveň starostlivo uvážiť, či napĺňa znaky žalovaného prečinu, vrátane jeho závažnosti.

Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd na základe rovnako zisteného skutkového stavu nedal a ani nemohol dať pokyn na iný postup než aký zvolil pri prvom rozhodnutí prvostupňový súd. Predovšetkým so zreteľom na § 322 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku odvolací súd nemôže sám uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený. Následne, ak zistí pochybenie pri vykonávaní dôkazov, ale aj pri ich hodnotení, má v prípade oslobodenia obžalovaného prvostupňovým súdom len možnosť potvrdiť také rozhodnutie alebo v prípade nesúhlasu poukázať na pochybenia pri vykonávaní dôkazov alebo pri ich hodnotení, a to aj samostatne pre vykonávanie alebo pre hodnotenie a ak zistí nedostatky, môže pokynom usmerniť prvostupňový súd, aby dokazovanie buď doplnil a nanovo takto vykonané dôkazy vyhodnotil alebo len nanovo vyhodnotil vykonané dôkazy so zreteľom na skutočnosti a okolnosti, na ktoré vo svojom rozhodnutí poukáže.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v

napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Odvolací súd v tomto prípade kladie dôraz na posledný variant možnosti zrušenia napadnutého rozsudku preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Vzhľadom na to odvolací súd nepovažuje námietku obhajoby za relevantnú a porušujúcu základné práva a slobody obžalovaného na spravodlivý súdny proces, pretože práve naopak bolo by v rozpore nielen s citovaným ustanovením Trestného poriadku, ale aj v rozpore s logickým a prirodzeným hodnotením vykonaných dôkazov a okolností prípadu, ak by odvolací súd nemohol reparaovať zjavne chybný úsudok prvostupňového súdu v procese hodnotenia dôkazov.

Z tohto dôvodu najvyšší súd neprenášal zodpovednosť za odsudzujúce rozhodnutie na Špecializovaný trestný súd, ale so zreteľom na vykonané dôkazy a okolnosti prípadu považoval za dôležité poukázať na chyby pri hodnotení dôkazov so zreteľom na okolnosti prípadu, ktoré prvostupňový súd pominul. Domnieva sa preto, že nielen vtedy môže odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok, keď zároveň prikáže vykonanie ďalších dôkazov, ale aj v prípade, ak je potrebné vykonané dôkazy konfrontovať s okolnosťami prípadu, ktoré v rámci dokazovania vyšli najavo, ale neboli náležite súdom prvého stupňa vyhodnotené tak ako vyžaduje ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného týkajúca sa porušenia princípu prezumpcie neviny vo vzťahu k odôvodneniu odvolania prokurátora, a to nielen z toho dôvodu, že odvolanie prokurátora bolo podané v predchádzajúcom konaní (v ktorom obžalovaný porušenie princípu prezumpcie neviny nenamietal, pričom po vyhlásení rozsudku z 11. júna 2020 prokurátor odvolanie nezahlásil), ale aj z dôvodu, že obžalovaný porušenie princípu prezumpcie neviny odvodzuje od argumentácie prokurátora založenej na výpovediach svedkov, ktoré obžalovaný považuje za nepravdivé. Len samotná skutočnosť, že obžalovaný je toho názoru, že svedkovia, ktorých výpovede prokurátor v odôvodnení odvolania použil na podporu svojej argumentácie, nevypovedali podľa neho pravdivo, rozhodne nemožno považovať za porušenie princípu prezumpcie neviny. V opačnom prípade by mohla nastať priam až absurdná situácia, že každý dôkaz, s ktorým by obžalovaný nesúhlasil, resp. ktorý by bol podľa jeho názoru nepravdivý a ktorý by zároveň preukazoval jeho vinu, by musel byť považovaný za porušenie princípu prezumpcie neviny. Z uvedeného je preto zrejmé, že ani táto odvolacia námietka obžalovaného nie je dôvodná.

Záverom možno konštatovať, že Špecializovaný trestný súd konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval a najvyšší súd sa stotožňuje aj s trestom a jeho odôvodnením, tak ako ho Špecializovaný trestný súd obžalovanému uložil.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.